

Tudi na Luno bi šla. Jasno z motorjem!

Tudi na Luno bi šla. Jasno, z motorjem!

Po natanko dva tisoč dneh, 190.062 kilometrih in petinsedemdesetih državah se je Bernarda Pulko vrnila na Ptuj.

Zvone Šeruga

»Madona, je pa dec, tale baba!« Tako je pred dnevi rekel Jože, moj znanec iz motorističnih krogov, ki ga je skupaj za dobrih sto kil solidnega špeha in kosti, še zdaj pa ne more pozabiti, kako se je pred leti s svojim starim beemvejem peljal vse do Dubrovnika. Malo ga že težko poslušamo, ko se hvali, kako je takrat polagal ovinke in kako so mačke dobre kvečjemu tja za na zadnji zic pa še za eno drugo stvar ... in seveda nič drugega!

Foto: Zvone Šeruga

Benka na koncu poti. Na jok ji je šlo, ko je spet videla ptujski grad.

Tudi na Luno bi šla. Jasno z motorjem!

In potem pride Benka. Ne sicer k Jožetu, ampak domov, na rodni Ptuj. Po natančno dva tisoč dneh. Kar znese pet let in pol. In 190.062 kilometrov. Sedem celin. Petinsedemdeset držav. In en motor, Rdeči fant po imenu. Oziroma Rdeči mož od Pakistana naprej, kjer sta se poročila, zelo intimno in v krogu le njiju dveh. Da je končno imela razlog za prstan in z njim mir pred dedci.

Benki je v resnici ime Bernarda, ampak tako jo kličejo le ljudje, ki je ne poznajo. Pulko se piše. Štajerka, stara 35 let, diplomirana biologinja, mlada dama, ki ji v življenju v bistvu ni manjkalo prav nič zaresnega. Imela je delo, kariero, kup prijateljev in čisto soliden zaslužek. In še zdaj trdi, da se ji v resnici sploh nikoli ni strgalo. In nikoli se ni odpravljala na pot v iskanju NEČESA. Definitivno ne! Rada ima to besedo, definitivno. Pri njej ni guncanja, bi-ne bi, cici-mici. Definitivno ne! Kar je, to pač je. Definitivno!

In takrat, pred šestimi leti, se je odločila, da gre okoli sveta. Z motorjem. Dobro, izpita ni imela in še nikoli pred tem ni vozila motorja, ampak ali je v tem kakšen problem? Jasno, tudi denarja ni imela – pa kaj? Šla bo z motorjem okoli sveta, in to je to. Definitivno!

V nekaj mesecih trdega garanja je bilo vse urejeno. Izpit, prvih šeststo kilometrov (da, samo toliko!) motorističnih izkušenj, sponzorski BMW F 650, pokrovitelji, medijski dogovori, kup ljudi, ki so ji zaupali, in še večji kup tistih, ki so se le nasmihali: pa kaj se gre tista Štajerka?!

Sedemnajstega junija 1997 je krenila. Za dve leti – toda že po letu dni na poti je ugotovila, da je svet vsaj za nekaj številčk večji, kot je mislila. Vrnila se je po petih letih in pol ter pred navdušeno množico Ptujčanov in prijateljev, ki so jo pričakali, priznala:

»Na jok mi je šlo, ko sem spet videla ptujski grad, solze so me oblivale pod čelado. Pa prva slovenska vas in vsa ta množica.«

Med pingvine na Antarktiko

Ni se sicer spet zjokala, celo v objemu mame in sestre ne. Ne nazadnje je Benka dec, kot bi r.

Tudi na Luno bi šla. Jasno z motorjem!

povedal Jože. Toda tam nekje so bile, solze, stalno na robu popolne ganjenosti in divjega veselja, ker ji je uspelo nekaj, kar ni pred njo še nikomur na tem svetu. Da, vključno z Jožetom in vsemi dedci vred!

Benko čaka Guinnessova knjiga rekordov. Je namreč prvi človek, ki je z motorjem prevozil vseh sedem celin. Tudi Antarktiko! Vožnja tam spodaj je bila sicer le simbolična, ves dan in nekaj kilometrov prebijanja med pingvini, v snegu in po skalah, toda prava zmaga je bila že sama pot do tja. Dobiti ladjo v Čilu. Izkrcati na vihnem morju motor v čoln, kljub nekajmetrskim valovom pristati na obali. A je šlo, vedno je šlo, kar si je Benka vbi- la v glavo.

»Pa te je mogoče kako ustaviti?« sem jo vprašal pozneje, ko se je gneča okoli nje vsaj za spoznanje razredčila, a se ji je še vedno kar samo od sebe smejala.

»Če kaj rabim, bom to tudi dobila,« se ji je zdelo kar nekako samo po sebi umevno.

»Denar, recimo?« sem še kar vrtal. »Pet let in pol okoli sveta ni poceni. Vmes si menda delala potapljaške izpite, postala pa-

dalka, potovala skozi pregrešno drago Japonsko, vsako leto letela v Združene države?«

Nevarnejši od ljudi je promet

»Če malo, ampak samo malo poenostavim: začela sem z enim dolarjem in idejo. In z voljo. Le tega nisem upala povedati, da niti motorja še ne znam voziti, še teže bi me jemali resno. Toda mnogi so mi zaupali. Naša ptuj-ska Perutnina je prevzela glavno pokroviteljstvo nad potovanjem, približno 45 sponzorjev sem dobila še v Sloveniji in spotoma v tujini. V Ameriko sem se vračala, ker je bila to moja obveznost do tamkajšnjega BMW: vsako leto sem imela tam predavanja in tam me, poleg Rdečega moža, čaka tudi ljubček: prav tak motor, ki mi je na voljo, kadarkoli pridem. In ljudje so mi povsod pomagali. Brez njih bi bilo to potovanje nemogoče in brez smisla.«

»Je torej svet po petih letih lepši kraj kot pred odhodom?«

»Definitivno! Ta naš svet je en čudovit kraj in danes zaupam v ljudi celo veliko bolj, kot sem kadarkoli prej. Nikoli v vsch teh letih nisem bila v fizični nevarno-

sti. Nekajkrat sem sicer imela težave z mladimi fanti, ki so se hoteli dokazovati, toda to sem že kdaj doživela tudi doma. V Venezueli me je hotel nekdo zastrupiti in na severu Afrike se je nekdo trudil s posilstvom, toda neprimerno neprimerno več je bilo tistih, ki so mi pomagali ali pa me vsaj pustili pri miru. **Veliko nevarnejši od ljudi je bil promet.** Najbolj sem bila vesela, ko sem zapuščala Indijo. Nikjer nisem imela omembe vredne nesreče – razen v Ekvadorju, kjer sem si pošteno razbila glavo po padcu s konja –, tam pa sem v enemu samemu dnevu spravila skupaj tri povsem neumne in nepotrebne nezgode.«

Zares pa sva se z Benko lahko pogovorila šele naslednji dan, v miru in po telefonu, ko si je doma, pri mami, spet urejala sobo. Da, tisto včeraj je bil najlepši dan na vsej poti, mi je povedala še enkrat. Tako nekaj enkratnega, tako ganljivo in krasno – na, zdaj pa: pucam, zlagam, mečem stran, bentim – mater, prekleto sranje! Vse umazano, uničeno, razmahano – še sama sebi se zdim, kot da sem vsa potekla, skupaj s potnim listom! In že danes mi ni več jasno, kako sem iz teh treh škatel živela več kot pet let.

Potovanje seveda ni bilo razkošje, celo zelo daleč od tega! Dokončnega izračuna še ni in ga verjetno nikoli ne bo, toda kakih 100.000 evrov je stalo teh dva tisoč dni na poti. Kar zneso 11.500 tolarjev na dan. Z vsem gorivom, opremo, dodatnimi prevozi, fotoaparati, hrano, spanjem – malo ali skoraj nič, kakorkoli že obrneš. Toda spala je kjerkoli že, v najcenejših luknjah ali v šotoru za cesto, jedla ceneno lokalno hrano, ostajala dneve dolgo v popolni divjini in stran od vseh pasti civilizacije. Ničkolikokrat pa se je prepuščala razvajanju ljudi, ki so jo vabili na svoje domove.

Kaj pa domotožje? Osamljenost in dolgčas?

Za dolgčas preprosto ni bilo časa! In nikoli nikoli nisem bila

Družbe ji nikoli ni manjkalo. Ničkolikokrat pa se je prepuščala razvajanju ljudi, ki so jo vabili na svoje domove.

Tudi na Luno bi šla. Jasno z motorjem!

---

osamljena, preveč sem radovedna za kaj takega! Toliko ljudi je bilo na poti, toliko dela, novih izzivov, športov in obveznosti. Včasih sem si že prav želela biti sama. In drugič sem si želela, da bi bila bogata. Šla bi spet na isto pot, ampak s tajnico. Koliko časa sem preživela pred računalnikom, na telefonih, po konzulatih in med birokrati, z ljudmi in opravki, ki niso imeli ničesar skupnega z zaresnim potovanjem, le grenili so mi ga in zapletali stvari, ki so pa ja tako enostavne, madona! Ogromno sem delala, obveznosti do medijev in pokroviteljev je bilo veliko in preveč in včasih sem se počutila kot visokokakovostna prostitutka, ki se prodaja za svoje sanje. Res, ni neumno biti bogat. Definitivno!

Ti ni bilo zato, ker si ženska, vse skupaj še teže?

Pred odhodom sem verjela, da bo prav moj spol prednost. Zdaj sem o tem prepričana! Bolj trpežne smo od moških. In več ljudi nam pomaga.

Tudi na Luno bi šla. Jasno z motorjem!

...jeva nam pomaga.

A vseeno – ženska! In to v tistih najboljših letih, čedna, mačka za na zadnji zic in vse ostalo, kot bi povedal Jože. Pa hormoni in narava in vse to, kar seveda ni za javnost? Hej, Benka, kako pa kaj moški na poti?

Misliš seks, a? Ne skrbi, normalna sem, popolnoma. Ampak na tej poti sem čisto lepo preživela tudi brez seksa, def... Okej, ne bom rekla definitivno, ampak moški ste kot tortice – poješ jo in potem ti je žal. Redijo, zapletajo ti življenje, vnašajo nemir. Ampak na koncu sem se pa le zatreškala. Brez veze, kar prišlo je, med zadnjo od poti v Ameriko. Doma so me včeraj na postelji čakale rdeče rože in za božič bo prišel v Slovenijo. Jaz pa ne vem, kaj naj ... Tako sem se navadila, da mi je motor med nogami povsem dovolj, ha ha ...

Se po vsem tem še vedno počutiš povsem ženska? Ne nazadnje si leta dolgo hodila po ozemlju, ki si ga nekako lastimo moški!

Saj, včasih sem res že sama pomislila, da sem pozabila biti baba. Potem sem se pa stuširala, si našpricala parfum in si potegnila s šminko po ustnicah, oblekla kaj čistega, šla na večerjo kot človek. In si kupila uhane, vsaj štirideset parov sem jih pripeljala domov. Kadar sem začutila krizo, sem si kupila uhane. Pa saj si še vedno ženska, sem si rekla potem. Moral bi me videti sinoči, v visokih petah in dolgi obleki na gala večerji!

Kaj pa zdaj? Družina, otroci, hiša, avto, pes, kanarček?

Saj moža že imam, Rdečega moža. In ljubčka. Kaj več pa ... Na tej poti sem do skrajnosti rekreirala svoj egozem in realna sem: toliko vsega še želim postoriti v življenju! Ne morem in nočem si privoščiti dveh desetletij za pranje plenice, kuhanje in pregledovanje domačih nalog. Ne vem, mogoče si bo BMW v naslednjih letih želel poslati prvi motor na Luno. In takrat za nobeno ceno ne bi želela manjkati!
